

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 258.516 van 22 januari 2024
in de zaak A. 232.099/VII-41.779**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Alexander Loobuyck,
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Langestraat 46/1,
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 26 oktober 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 241.105 van 17 september 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.104 van 15 december 2020.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 oktober 2023.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ignace Oger, die *loco* advocaat Alexander Loobuyck verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1 Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 10 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

3.2 Op 20 januari 2020 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij verzoeker de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

3.3 Verzoeker dient op 24 februari 2020 een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.4 Met een arrest van 17 september 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 39/76, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/60, en de artikelen 48/3, en 48/4, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt vast dat het bestreden arrest toepassing maakt van artikel 39/60 van de vreemdelingenwet en de aanvullende stukken 1 (een bericht van een religieuze leider op Facebook van 20 februari 2017) en 2 (een artikel dat in 2010 op de website van Christian Post verscheen) weert omdat het een bijkomend middel zou betreffen. Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom het bestreden arrest van een nieuw middel gewag maakt. Hij betoogt dat er nieuwe elementen aan de bestaande middelen, die gebaseerd zijn op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, worden toegevoegd. Volgens verzoeker kan het nieuwe karakter niet worden betwist, nu deze elementen zich nog niet in het administratief dossier bevonden. De eerste twee aanvullende stukken vormen immers een aanvulling op zijn persoonlijk relaas. Deze stukken vormen volgens hem een aanvullend bewijs van het risicoprofiel dat een medewerker van de christelijke organisatie Norwegian Church Aid heeft in Afghanistan, aangezien ze duidelijk maken dat medewerkers van deze organisatie in het verleden reeds gevisieerd werden. Zij vormen volgens verzoeker derhalve geenszins een “nieuw” middel, doch zijn een nieuw element ter staving van de oprechtheid van zijn persoonlijke vrees in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker is dan ook van mening dat deze documenten kaderen in het weerleggen van de argumenten van de verwerende partij, die van oordeel is dat hij als medewerker van de Norwegian Church Aid, geen persoonlijke vervolging dient te vrezen. Verzoeker verduidelijkt nog dat de documenten niet bij het beroepschrift werden gevoegd omdat er nog een vertaling nodig was, hetgeen enige tijd in beslag neemt. Wat het EASO-rapport betreft, stelt verzoeker dat dit eveneens ter ondersteuning

van zijn risicoprofiel dient. Hij merkt op dat ook dit rapport zich niet in het administratief dossier bevond en aldus eveneens een nieuw element in het debat vormt.

5. In de memorie van wederantwoord betoogt verzoeker, wat betreft de parallel die de verwerende partij tracht te maken tussen artikel 39/76 en artikel 57/6/2, § 1, van de vreemdelingenwet, dat laatstgenoemd artikel een expliciete bepaling bevat dat het al dan niet geven van een geldige uitleg over het niet eerder voorleggen van een nieuw element een zaak is waarmee de verwerende partij rekening moet houden. Verzoeker merkt op dat deze expliciete bepaling zich evenwel niet bevindt in artikel 39/76 van de vreemdelingenwet. Mocht het woord “nieuw” tevens betrekking hebben op de “leeftijd” van het document (en dus niet enkel op het al dan niet reeds voorgelegd hebben ervan), dan zou het bepaalde in artikel 57/6/2, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet overbodig zijn. In zoverre de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat verzoeker in strijd met artikel 39/60 van de vreemdelingenwet niet-toegelaten nieuwe middelen zou ontwikkelen, benadrukt hij dat de documenten ten onrechte door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet onderzocht werden op hun merites, nu deze geen “nieuw” middel vormen doch slechts kaderen in het weerleggen van de argumenten van de verwerende partij. Wat het EASO-rapport betreft, stelt verzoeker dat hij dit rapport heeft bijgebracht omdat het een passage bevat die zeer specifiek op personen met zijn profiel van toepassing is. Hoe dan ook komt het volgens verzoeker aan de feitenrechter toe om een dergelijke feitelijke appreciatie te maken, met name welke waarde aan een bepaald rapport gehecht wordt en waarom.

Beoordeling

6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weert twee stukken met de volgende motivering:

“Verzoeker kan de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in te dienen niet aanwenden om, dit zonder hierover nieuwe elementen aan te reiken, bijkomende middelen aan te voeren, argumenten op te werpen tegen de in de bestreden beslissing opgenomen motieven en bijkomende verklaringen af te leggen. Er wordt geen enkele omstandigheid aangevoerd die verzoeker zou hebben verhinderd deze argumenten in het initiële verzoekschrift te ontwikkelen. Dit klemmt des te meer nu verzoeker ter staving van deze argumentatie informatie aanhaalt die dateert van voor de indiening van zijn verzoekschrift (en — *a fortiori* — zelfs van voor het nemen van de bestreden beslissing).

Uit deze voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoeker deze niet reeds in haar verzoekschrift had kunnen aanbrengen. Gelet op voormeld artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan de aanvullende nota neergelegd op 11 september 2020 slechts in aanmerking worden genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen en dient zij uit de debatten te worden geweerd voor zover zij betrekking heeft op voormelde artikelen.”

7. Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”.

Artikel 39/60, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”.

8. Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bevat als dusdanig geen voorwaarden waaraan een “aanvullende nota” dient te voldoen, behalve dat hij beperkt moet zijn tot “nieuwe elementen” en dat niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen ambtshalve uit het debat worden geweerd.

De bij artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om per aanvullende nota nieuwe elementen aan te brengen tot de sluiting van de debatten, ontslaat de verzoeker om internationale bescherming niet van de verplichting om de stukken bij te brengen vanaf het ogenblik dat hij daarover beschikt en om desgevallend te verduidelijken waarom deze stukken niet eerder konden worden bijgebracht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt derhalve in het bestreden arrest geen foutieve toepassing van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, waar hij opmerkt dat “geen enkele omstandigheid [wordt] aangevoerd die verzoeker zou hebben verhinderd deze argumenten in het initiële verzoekschrift te ontwikkelen” en waar hij eraan toevoegt dat dit “des te meer [klem] nu verzoeker ter staving van deze argumentatie informatie aanhaalt die dateert van voor de indiening van zijn verzoekschrift (en – *a fortiori* – zelfs van voor het nemen van de bestreden beslissing)”.

9. In de memorie van toelichting bij het ontwerp van wet dat tot artikel 39/76, van de vreemdelingenwet heeft geleid, wordt bevestigd dat “het in deze bepaling gehanteerde begrip “nieuwe gegevens” [...] qua interpretatie, inhoud en appreciatie volkomen identiek [is] aan het begrip ingevoegd in het nieuwe artikel 57/6/2” (*Parl.St.*, Kamer 2012-13, nr. 2555/1, 16-17).

10. De verwijzing door verzoeker naar de link tussen artikel 36/69, en artikel 39/76, van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het voorgaande.

11. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op tweeëntwintig januari tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams